

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Crearea unei zone denuclearizate în Balcani

Posturile de radio și ziarele de pretutindeni au răspândit știrea că guvernul sovietic a făcut un nou și mare pas în problema păcii și a securității în lume. Anume, el a propus să se creeze în regiunea Balcanilor și a mării Adriatice o zonă în care să nu existe arme atomice și arme rachetă, pentru ca popoarele de aici, între care sîntem și noi, românii, să fie la adăpost de groaza unui război ucigător în masă.

Ideia creerii acestei zone a exprimat-o mai întîi șeful guvernului sovietic, N. S. Hruscirov, în timpul vizitei făcută în Albania în iunie a. c. Ea este sprijinită cu toată căldura și fărîa de către țările lagărului socialist, de către guvernul român, albanez, bulgar și de R. P. F. Iugoslavia și de popoarele altor țări din această parte a lumii.

Astfel partidele de opoziție din Grecia, alături de întreg poporul grec, s-au pronunțat contra instalării de rampe pentru lansarea de arme teleghidate și atomice, pe care le face guvernul la porunca guvernului american. Același lucru se petrece în Turcia și în Italia. Popoarele acestor țări sînt nemulțumite de aceste grave provocări la război la adresa țărilor iubitoare de pace, care sînt țările socialiste.

Guvernele din Grecia, Italia și Turcia afirmă că înființarea unei zone denuclearizate în Balcani și Adriatica nu ar aduce nici un bine acestor țări, căci nu le-ar asigura pacea și securitatea. Ori afirmația este greșită, deoarece instalarea rampelor care se fac acum în țările lor obligă pe vecini să facă același lucru, să ia contra-măsuri de apărare. Pacea popoarelor poate fi asigurată nu prin înarmare, ci prin **dezarmarea tuturor.**

Popoarele din Balcani și zona Adriatice nu mai pot fi azi înșelate de guvernele lor, care spun că U.R.S.S. le obligă să continue cursa înarmărilor, pentru că le ar amenința. Declarația guvernului sovietic care cere crearea cît mai urgentă a unei zone de pace, zone denuclearizate, pe care o garantează, este o nouă dovadă de pace a popoarelor U.R.S.S., care sînt angajate într-un plan septenal pentru construirea comunismului.

Declarația aceasta arată, oricărui om cu bună credință, că dacă există o primejdie pentru țările capitaliste, de care se tem guvernele lor, ea nu vine din răsărit, de unde răsună chemări sincere și repetate pentru pace și colaborare internațională. Primejdia vine de la acele cercuri care nesocotesc glasul popoarelor pentru pace, și continuă să meargă înainte, să intensifice războiul rece, să sporească înarmările atomice și să respingă colaborarea și coexistența pașnică.

Poporul român salută cu cea mai mare bucurie declarația guvernului sovietic, pentru crearea zonei denuclearizate în Balcani. Guvernul R.P.R. a adresat țărilor balcanice o chemare ca la o conferință a șefilor de guverne să se realizeze un acord de colaborare și denuclearizare. Chemarea a avut un ecou favorabil pretutin-

deni. Poporul român luptă pentru înfăptuirea acestei zone denuclearizate, deoarece aceasta corespunde intereselor tuturor popoarelor și oamenilor muncii, care luptă pentru o viață mai bună și mai fericită. Credem că glasul rațiunii va birui și dorința de pace a popoarelor din toată lumea se va impune, căci dușmanii păcii nu vor putea sta împotriva voinței sutelor de milioane de oameni cinstiți din toată lumea.

Biserica noastră se bucură de această luptă și o sprijinește din toate puterile, pentru că vede în zona balcanică denuclearizată începutul unei destinderi și a construirii păcii în Balcani și în lume. Pacea este voia lui Dumnezeu, iar Biserica o binecuvintează și luptă pentru ea.

S. Radu

Cinci sute ani de existență

In septembrie a. c. se aniversază împlinirea a 500 de ani de cînd Bucureștii a fost pomenit într-un hrisov. E drept că pe locul unde e azi București s-au găsit urme de viață omenească foarte vechi. Aici se încrucișau drumurile, care legau Transilvania de Dunăre. Dar cel dintîi hrisov, în care se vorbește despre tirgul București, este cel dat de Domnitorul Vlad Țepeș în 20 sept. 1459. Ce distanță de la Bucureștii de atunci, la cel de azi! Tirgul din 1459 avea numai vreo 2.000 locuitori. Capitala Republicii noastre are azi peste 1.500.000 locuitori, adică de 750 ori mai mult. Tirgul de la 1459 era pe stînga Dimboviței, fiind foarte mic și format din case de lemn și un centru comercial restrîns. Azi e un oraș mare, cu clădiri moderne, de poate și socotit între marile orașe ale lumii.

La început București n-a fost capitala țării. Abia în sec. XV domnitorii au stat cînd la București, cînd la Tirgoviște (vechea capitală). După ce domnitorul Mircea Ciobanul a clădit în București curtea și biserica domnească, domnitorii s-au stabilit mai mult în București. Așa ajunge Bucureștii capitală și se dezvoltă mereu. Lingă domnitor vin și boierii. Aici se adună și negustorii, meșteșugarii și muncitorii. Totuși Bucureștii rămîne tot pe malul stîng al Dimboviței. Pe malul drept erau vii întinse și se clădiră numai cîteva case boierești și mîndstiri, ca Radu

Vodă, Mitropolia, Mihai Vodă, Cotroceni, Văcărești.

Focul și cutremurele au distrus adeseori orașul, așa că din vechiul București au rămas puține urme. De altfel domnitorii și boierii aveau numai grija cum să stoarcă avuții cît mai mari de pe spinarea poporului, nu cum să facă orașul mai frumos.

Pe la sfîrșitul sec. XVIII orașul ajunsese la cca. 70.000 locuitori. Străzile însă erau înguste și întortochiate, clădirile simple. Fintinile publice puține. Numai cîteva străzi principale erau podite. Podurile peste Dimbovița erau de lemn.

Regulamentul de sistematizare a Capitalei din prima jumătate a sec. XIX, inspirat de generalul rus Kiseleff, a prevăzut alinieri de străzi, crearea de piețe, parcuri și promenade și zidirea de clădiri publice. De atunci datează șoseaua Kiseleff.

După 1860 apar piața Universității, piața Teatrului Național, piața Rosetti, piața Victoriei și clădirile monumentale: Palatul Justiției, Palatul Marii Adunări Naționale, Casa Centrală a Armatei, Banca de Stat, Poșta, Casa de Economii, etc. Tot după 1860 se deschid primele „bulevarde”, ca: „bulevardul Academiei” și actualele bulevarde Ana Ipătescu, Magheru-Bălcescu, etc. Prima gară e gara Filăret (1869). Intre 1881—

(urmare în pag. 4)

Dragoste și prietenie

Toată învățătura Mântuitorului s-ar putea cuprinde în dragoste și prietenie, în dragoste de Dumnezeu și de semenii. Dragostea e izvorul a tot binele în viața noastră, ea nu cunoaște măsura binelui niciodată și îl lucrează cu timp și fără timp pentru toți oamenii, fără nici o deosebire. Dragostea este busola negreșelnică, care arată creștinului calea cea dreaptă și plăcută lui Dumnezeu pe care o are de urmat în viață. Căci dragostea, așa cum ne-o cere Mântuitorul Iisus Hristos, nu este numai simțire, ci ea este mai ales lucrare, faptă, și anume faptă bună. Ea este bucurie de a face altora bucurie, este pornire, așa cum spun unii Părinți ai Bisericii, de a cuprinde, de a îmbrățișa pe oricine și a lucra pentru binele lui; ea este dăruire dusă pînă la jertfa de sine pentru binele semenilor, așa cum ne-a învățat prin viața Sa Mântuitorul.

„Ținta poruncii (Sf. Scripturi) este dragostea din inimă curată, din cuget bun și din credință nefățarnică”, ne învață Sf. Apostol Pavel (I Tim. 1, 5). De aceea, tot el are cuvinte cum nu se poate mai frumoase și mai pline de învățatură pentru această virtute creștină, mamă a tuturor virtuților. El zice: „De-aș grăi în limbi omenești și îngerești, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de-aș avea (darul) prorociei și de-aș cunoaște toate tainele și toată știința și de-aș avea atîta credință încît să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește”. Orice faptă, adică, orice jertfă, oricît de mare, dacă am face pentru cineva, dacă ea se face din mîndrie, din fățarnicie sau din alte calcule, nu din „inimă curată, din cuget bun și credință nefățarnică” față de cel pe care îl ajutam, fapta noastră nu prețuiește nimic înaintea lui Dumnezeu. Este tocmai ce ne învață Mântuitorul, binele adică trebuie să-l facem fără nici o rezervă, fără să urmărim interesul propriu. Și continuă Sf. Pavel cuvintele sale despre dragoste: „Dragostea îndelung rabdă, se milostivește; dragostea nu pizmuește, nu se semețește, nu se trufește. Nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se întărită, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr” (I Cor. 13, 1—6).

„Mai presus de toate, zice Sf. Apostol Petru, să aveți multă dragoste unii către alții, căci dragostea acoperă mulțime de păcate” (I Petru 4, 8).

Cunoscînd puterea dragostei, ca Dumnezeu adevărat, Domnul nostru Iisus Hristos ne poruncește: „Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul. Precum eu v-am iubit pe voi așa să vă iubiți și voi unul pe altul” (Ioan 13, 34). Dragostea apropie sufletele și le unește în lucrarea binelui comun. Dragostea făurește prietenia dintre oameni și prietenia dintre popoare.

*

Dragostea este chiagul care apropie milioane de oameni de pe întreg globul pămîntesc în lupta lor pentru pace și pentru o lume mai bună, mai luminoasă și mai fericită.

Învățătura Sfintei Scripturi despre Maica Domnului

In Sfînta Scriptură avem puține cuvinte despre Maica Domnului sau care să fi fost rostite chiar de gura Maicii Domnului. Sfinții Evangheliști sînt foarte rezervați în a ne da amănunte asupra vieții și asupra faptelor Maicii Domnului.

Maica Domnului așa cum ne este prezentată în însemnările scurte pe care le avem, mai ales în Sfînta Scriptură, a fost o femeie care a trăit o viață atît de simplă și atît de ascunsă în smerenie încît n-a atras atențiunea nimărui asupra ei. Viața ei de adîncă unire cu Dumnezeu o făcea să nu țină seama de întîmplările și de faptele zilnice. Cuvintele ei erau puține și nu vorbea decît ceea ce era necesar să vorbească.

Sf. Epifaniu (320—404) zugrăvind icoana Maicii Domnului a scris că a fost în toate faptele ei plină de seriozitate și cinste. Vorbea puțin și numai atunci cînd era necesar; era gata întotdeauna să asculte și era foarte binevoitoare. Vorba ei era întotdeauna fermecătoare, fără tulburări și fără minie.

Sf. Ioan Damaschinul zicea că ea nu cunoștea nici măcar acele lucruri mărunte care se petreceau dinaintea porții ei. Sf. Ambrozie laudă indeletnicirile Maicii Domnului: rugăciunea, tăcerea, singurătatea și smerenia. La biserică nu pleca niciodată singură, înconjurată de convorbire cu alte femei și se purta cu mare grijă.

În cărțile Noului Testament avem în total cinci fraze scurte rostite chiar de Maica Domnului și o cîntare: „Mărește suflete al meu pre Domnul”. Sînt puține aceste cuvinte, dar ele nu pot izvorici decît dintr-o cunoaștere adîncă a lui Dumnezeu, ele ne poartă în atmosfera și în locurile în care a trăit, s-a rugat, a lucrat Maica Domnului și ne arată sufletul ei evlavios și smerit.

Sub semnul dragostei și al prieteniei izvorită din dragoste se desfășoară și viața nouă din Patria noastră.

Iată de pildă că astăzi toate cultele din Țara noastră își dau mîna frățește luptînd împreună pentru pace și pentru propășirea poporului.

Infrățiți, poporul român și naționalitățile conlocuitoare muncesc alături pe aceleași ogoare, în aceleași gospodării colective, în aceleași uzine și studiază în aceleași Universități.

Sub semnul dragostei și al prieteniei s-a desfășurat în zilele de sfîrșit de iulie și început de august, la Viena, cel de al VII-lea Festival al Tineretului și Studenților din întreaga lume. Tineri de pe toate cele cinci continente, de naționalități diferite, de rase diferite, de convingeri religioase și politice diferite, purtînd fiecare specificul și bogăția artistică a poporului său, își dau mîna prietenește într-o mare horă a frăției tuturor oamenilor.

„Să practicăm deci dragostea, căci ea este ca o fortăreață care nu ne lasă a păți ceva rău. Nimic din cele viclene să nu fie între noi, nimic din cele bănuite, căci unde este adevărata prietenie nimic din acestea nu se găsește” (Sf. Ioan Gură de Aur). Din dragoste să muncim pentru binele tuturor și să luptăm pentru pacea a toată lumea.

Gh. P.

Iată cuvintele Maicii Domnului, așa cum le avem în Sfînta Scriptură:

In Nazaret (Lc. 1, 26—38) cînd ingerul Gavriil îi face cunoscut Mariei că va fi mama lui Dumnezeu, ea îi răspunde: „Cum va fi aceasta de vreme ce eu nu cunosc bărbat”. Și apoi: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvîntul tău”.

Intr-un sat din munții Iudeii, răspunzînd la laudele îndreptate ei de rudenia sa Elisabeta, preamărește într-o frumoasă cîntare puterea și bunătatea lui Dumnezeu, care a făcut lucruri mari cu ea. Cîntarea aceasta începe cu cuvintele: „Mărește suflete al meu pre Domnul” (Lc. 1, 46—55).

In biserica din Ierusalim, cînd Iosif și Maria au pierdut pe Iisus pruncul, după ce l-au aflat, Maica Domnului i-a zis: „Fiule, pentru ce ne-ai făcut atîta supărare? Iată tatăl tău și cu mine îngrijorați te căutam” (Lc. 2, 48).

In Cana Galileii, la nuntă, Maria zise Fiului: „Nu mai au vin” și slujitorilor le zice: „Faceți ceea ce (Iisus) vă va spune” (In. 2, 3—5).

Acestea sînt singurele cuvinte pe care le avem în Sfînta Scriptură de la Maica Domnului. Deși sînt puține aceste cuvinte, cuprind totuși întreaga învățatură a Bisericii noastre ortodoxe despre Maica Domnului.

Trei sînt învățăturile pe care le leagă Biserica noastră ortodoxă despre Sf. Fecioară Maria: pururea fecioria Maicii Domnului, maternitatea divină a Maicii Domnului (e Născătoare de Dumnezeu) și preacinstirea sau cinstirea mai presus decît toți sfinții și ingerii.

Sub pururea fecioria Maicii Domnului înțelegem că Maica Domnului a fost într-o curățenie trupească și sufletească desăvîrșită, strălucind prin fecioria ei înainte de naștere, în timpul nașterii și după naștere. Maria ca mamă a lui Hristos n-a avut nici o legătură trupească cu vreun bărbat și nici alți fii n-a avut.

În momentul Bunei Vestiri Maria era, după cum zice Evanghelia, „o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David” (Lc. 1, 27). Sf. Luca înlătură orice îndoială care s-ar fi putut ivi în legătură cu fecioria Maicii Domnului numind-o „fecioară”. Fecioria Maicii Domnului apare și din răspunsul pe care ea îl dă ingerului: „Cum va fi aceasta de vreme ce nu cunosc bărbat” (Lc. 1, 34). Cuvintele „nu cunosc” însemnează că nu cunosc acum în prezent, nu am cunoscut în trecut și nu voi cunoaște nici în viitor.

Sfinții Părinți și scriitori bisericești văd în cuvintele acestea arătarea hotărîrii sale ferme de a rămînea fecioară înainte de căsătorie, în timpul căsătoriei și după căsătorie, de a rămînea pururea fecioară. Numai așa înțelegem și cuvintele ingerului care îi arată Fecioarei modul în care se va realiza această jăgăduință: „Duhul Sfînt se va pogori peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri; pentru aceea și sfîntul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema” (Lc. 1, 35). Atunci Maria răspunde al doilea cuvînt: „Iată roaba Domnului, fie mie după cuvîntul tău” (Lc. 1, 38). În felul acesta Sfînta Fecioară își dă consimțămîntul la intruparea Fiului lui Dumnezeu. În clipa aceea ea a zămislit pe Dumnezeu cel mai înainte de veci, mai presus de legile firii, nu silită ci liberă și cu deplină cunoaștere.

Al doilea adevăr al credinței noastre pe care îl putem scoate din cuvintele rostite de Maica Domnului, pe care le avem în Sfînta Scriptură, este calitatea Mariei de a fi Mama

(urmărire în pag. 3)

CINSTIREA MAICII DOMNULUI

Sfânta noastră Biserică Ortodoxă arată Maicii Domnului o cinstire deosebită, mai presus decât cea arătată celorlalți sfinți. Ea este „mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât Serafimii” cum spune cântarea bisericească. Această cinstire pe care bunii credincioși o arată Maicii Sfinte are temeiuri puternice atât în legea firii cât și în învățătura de credință a Bisericii.

Cinstirea mamei.

De fapt respectul și cinstirea arătată față de părinți, tată și mamă, este un simțămînt general omenesc, adînc înrădăcinat în sufletul fiecărui om. Ea se cere apoi în mod hotărît și prin porunca lui Dumnezeu, care spune: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pămînt” (Eșire 20, 12). Ce mare însemnătate are cinstirea părinților, se vede și din aceea că în timpul Legii Vechi, ceice nu arătau cinstea cuvenită părinților, îi grăiau de rău, îi blestemau sau loveau, erau pedepsiți cu pedepse foarte grele, uneori chiar pedeapsa cu moartea (Eșire 21, 15, 17; Levitic 20, 9; 27, 16; Pilde 30, 17).

Dacă se cuvine să cinstim pe mama care ne-a născut după trup, cu atât mai mult trebuie să cinstim pe Pururea Fecioara Maria, care în chip minunat a născut pe Domnul Iisus Hristos, adică pe Mîntuitorul sufletelor noastre. De aceea spune un părinte bisericesc: după cum nu poate fi numit om cel ce nu cinstește pe mama sa, tot așa nu poate fi socotit cineva creștin, dacă nu cinstește pe Maica Domnului.

O lege a firii spune: cu cît lucrarea, pe care o îndeplinește un om, este mai însemnată cu atât și cinstea ce se arată acelui om este mai mare. Faptul că Fecioara Maria a fost aleasă dintre toate femeile ca să nască mai presus de fire pe Fiul lui Dumnezeu, devenind Născătoarea de Dumnezeu, este fapta cea mai însemnată și mai sublimă a ei. Dacă Maica Domnului a fost aleasă să îndeplinească un rol atât de mare în istoria mîntuirii noastre, apoi desigur că se cuvine ca și noi să-i arătăm o cinstire deosebită. Faptul că Maica Domnului a născut mai presus de fire pe Fiul lui Dumnezeu formează deci temeiul cel mai însemnat și mai puternic pentru care noi o cinstim pe Dînsa.

Dar cinstirea ce se cuvine Maicii Domnu-

lui stă în strînsă legătură și cu cinstirea și închinarea noastră față de Domnul nostru Iisus Hristos. Căci cinstea fiului se resfrînge totdeauna și asupra maicii sale. O mamă care a dat societății lîi vrednici este cinstită și respectată de toți.

A cinsti pe fiu înseamnă a cinsti și pe mama lui. De aceea a iubi și a sluji cu adevărat pe Domnul Hristos înseamnă a cinsti după cuviință și pe Prea Curata lui Maică. Aceasta ne-o arată lămurit și acea femeie, care și-a arătat respectul și admirația față de Domnul Iisus Hristos, cinstind și fericind pe Sfînta Lui Maică. „Pe cînd grăia El, spun Sf. Evanghelii, o femeie din mulțime ridicînd glas, a zis către Dînsul: „Ferice de pîntecele ce te-a purtat și de pieptul ce ai supt” (Luca 11, 27).

Dacă cinstirea arătată Domnului Iisus Hristos se răsfrînge și asupra Maicii Sale, apoi și cinstirea arătată Ei se îndreaptă și către Domnul Hristos, Fiul Ei. În sfintele icoane Maica Domnului nu este arătată niciodată singură, ci totdeauna cu pruncul Iisus în brațe. Aceasta ne arată că cinstea arătată Maicii Domnului, se îndreaptă și către Fiul Ei. Rugăciunea către Maica Domnului este și o rugăciune către Fiul Ei. Cinstind pe Maica Domnului, cinstim și iubim pe Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru.

Noi trebuie să cinstim apoi pe Maica Domnului și pentru faptul că ea este Maica noastră duhovnicească a creștinilor, iar noi sîntem fiii Ei duhovnicești, înfiații Ei la picioarele crucii de pe Golgota, cînd Domnul arătînd spre Dînsa a spus ucenicului Ioan: „Fiule iată maica ta”, adică: „Creștinilor iată maica voastră”. Ca maică a noastră ea ne iubește pe toți cu iubire puternică de mamă, cu iubire curată de fecioară, Ea se roagă neîncetat pentru sufletele noastre. La această dragoste de mamă și purtare de grijă a Maicii Domnului față de noi, noi trebuie să răspundem cu respectul și cinstea pe care fiul cel bun o arată maicii sale.

Pe lîngă aceste temeiuri, ceea ce ne mai îndeamnă la cinstirea Maicii Domnului este și sfințenia vieții sale. Viața ei a fost un buchet însuflețit al tuturor virtuților. Ea este mai sfîntă decât toți sfinții și de aceea trebuie să i se arate o cinstire deosebită.

Toate aceste temeiuri ale cinstirii Maicii Domnului sînt arătate pe scurt și în cunoscuta cântare bisericească, în care se spune: „Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe Tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvîntul ai născut, pe Tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu Te mărim”.

Ceea ce este foarte însemnat, este faptul că însăși Maica Domnului și-a dat seama că Ea va fi cinstită în mod deosebit de către creștinii din toate neamurile. Deși era chipul smereniei desăvîrșite și deși nu căuta să fie cinstită de cineva, după cum nu caută aceasta nici un sfînt, totuși Fecioara Maria își dădea bine seama că născînd pe Mîntuitorul, așteptat de lumea întreagă, pentru aceasta ea va fi fericită și cinstită de lumea întreagă. De aceea Ea, plină de smerenie dar și de bucurie, mulțumește lui Dumnezeu pentru toate, spunînd în casa Elisabetei: „Mărește suflete al meu pe Domnul, și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mîntuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei sale, că iată, de acum mă vor fericii toate neamurile. Că mi-a făcut mă-

Invățătura Sfintei Scripturi despre Maica Domnului

(continuare din pag. 2)

lui Dumnezeu. Maica Fecioară a fost o adevărată mamă și s-a purtat ca o mamă cînd a rostit cuvintele: „Fiule, de ce ne-ai făcut atîta supărare? Iată tatăl tău și cu mine îngrijorați te căutam”. Această întrebare o face în virtutea puterii și autorității de mamă pe care o avea. Ea s-a arătat ca o adevărată mamă atunci cînd l-a căutat și cînd i-a vorbit. Oricare mamă ar fi făcut la fel. Ar fi trebuit să și ascultat aceste cuvinte chiar de pe buzele ei pentru a înțelege din tonul cu care au fost rostite, grija unei adevărate mame preocupată de soarta fiului ei.

Tot în calitate de mamă intervine Maria și la nunta din Cana Galileii, cu rugămîntea pe lîngă Fiul ei: „Vin nu au” (In. 2, 3). La rugămîntea și la intervenția ei Mîntuitorul săvîrșește cea dintîi minune. Cuvintele Maicii Domnului: „Faceți ce vi se va spune”, sînt primele cuvinte adresate de Maica Domnului oamenilor pentru Fiul său. De atunci misiunea Mariei, în calitatea ei de Mamă a lui Iisus, este și aceea de a fi mama noastră, călăuzitoare și îndrumătoare vieții noastre sufletești: „Iată mama ta”, a zis Mîntuitorul pe cruce.

Dintre toate cuvintele pe care le avem de la Maica Domnului, cele mai frumoase și mai simțite sînt acelea care compun cântarea: „Mărește suflete al meu pre Domnul” care este de altfel și o rugăciune și în aceeași vreme și cîntare de o valoare neîntrecută. Prin ea se preamărește puterea lui Dumnezeu pentru darul pe care Dumnezeu l-a făcut Sfintei Fecioare în taina răscumpărării. Cîntarea aceasta mai cuprinde și lauda adusă lui Dumnezeu pentru darurile săvîrșite de Dumnezeu cu „cei smeriți și flămînzi” și în chip deosebit cu Izrail.

Cîntarea se incheie cu constatarea că Dumnezeu a pregătit în decursul veacurilor pe Izrail și prin mijlocirea lui a pregătit omenirea întreagă pentru venirea Răscumpărătorului. Cîntarea aceasta o auzim și noi în fiecare Duminică cîntîndu-se la biserică, la utrenie, pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care le primim de la El.

Cuvintele Maicii Domnului: „Căci a căutat spre smerenia roabei sale, căci iată de acum mă vor fericii toate neamurile, că mi-a făcut mie mărime cel puternic și sfînt e numele lui” (Lc. 1, 48—49), întăresc pe deplin al treilea adevăr al credinței noastre ortodoxe despre Maica Domnului: cultul de preacinstire, adică cinstirea ei mai presus decât toți sfinții și îngerii. Toate „neamurile” o vor numi fericită. Cuvintele acestea ne arată dragostea și cinstirea pe care generații nesfîrșite de închinători au adus-o Mariei în cursul veacurilor. Femeia din popor (Lc. 11, 23) care în limbajul ei oriental a exprimat omagiul cel mai plăcut care i se putea da lui Iisus, cinstindu-i mama, reprezintă toate acele șiruri nesfîrșite de creștini, care în cursul atîtor veacuri au cinstit-o și o vor cinsti alături de Fiul ei, Iisus Hristos.

Din cele de mai sus putem cunoaște cuvintele rostite chiar de Maica Domnului. Din ele putem desprinde întreagă învățătura Bisericii noastre ortodoxe despre Maica Domnului.

Maria a fost aleasă din veșnicie ca prin ea să fie împlinită taina întrupării Fiului lui Dumnezeu și mîntuirea întregului neam omenesc. Pentru noi creștinii aceste cuvinte ale Maicii Domnului, deși sînt puține, sînt totuși ca niște pietre prețioase care strălucesc pe fruntea ei de Mamă a lui Dumnezeu și de mamă a noastră a tuturor. Din ele cunoaștem curățenia desăvîrșită a Sfintei Fecioare, zămislirea ei suprafirească și alegerea ei de Mamă a Mîntuitorului. Tot ele ne arată temeiul cinstirii prin supravenerare întrucît ei i-a fost rezervat în ierarhia sfinților și a îngerilor un loc mai apropiat de Dumnezeu.

Aceasta este învățătura Bisericii noastre despre Maica Domnului, învățatură care a fost depozitată în Sfînta Scriptură în puține cuvinte, dar care ne-a fost lăsată nouă ca o sfîntă moștenire.

Prof. Alexandru Moisiu

(urmăre în pag. 4)

Cinci sute ani de existență

(continuare din pag. 1)

1886 Dimbovița e transformată în un canal drept și se face conducta de apă modernă. Apar și primele parcuri, în deosebi Cișmigiul.

După primul război mondial se construiește fără plan și după gustul fiecărui proprietar. Centrul e format din blocuri, iar periferia din case mici, fără apă și canalizare.

Eliberarea țării la 23 August 1944 a adus mari schimbări și în București. Scopul acestor schimbări făcute pe baza unui plan pe 20—25 ani, este ca București să fie o capitală vrednică de oamenii muncii, care-și construiesc o țară minunată. Poporul din București a luptat în cei 500 ani împotriva boierilor împilatori și a capitaliștilor exploatare. El se bucură acum de roadele biruinței clasei muncitoare. Deosebirea dintre centru și periferie se șterge. Se construiesc locuințe noi în cartierele Ferentari, Bucureștii Noi, Vatra Luminoasă, Mihai Bravu, Floreasca, etc. Se construiesc: Teatre, cinematografe, spitale, stadioane, parcuri, care înfrumusează capitala noastră.

Acum se lucrează la amenajarea pieții Palatului Republicii, care va cuprinde un complex de clădiri monumentale constituind un centru frumos și măreț. Se prevede și amenajarea în același fel a pieții Gării de Nord, pieții Victoriei, pieții Teatrului de operă și balet, etc. Se vor deschide noi bulevarde (magistrale), se vor extinde parcurile (zone verzi de-a lungul lacurilor și a Dimboviței). Se vor construi noi locuințe, spitale, școli, teatre, cinematografe, stadioane, etc.

Bucureștii va fi o adevărată capitală a unei țări înfloritoare. Viața oamenilor muncii din București va fi tot mai frumoasă, mai îmbelșugată, mai luminată.

Dacă privim cu mândrie monumentele vechi, care vorbesc despre luptele poporului nostru pentru libertate și o viață mai bună, cu și mai multă mândrie privim construcțiile ce se ridică azi și cele ce se vor ridica prin munca poporului, ca semn al vremilor celor noi. Măreția acestor vremi se arată și în Bucureștii cel nou. La a cinci suta aniversare, Bucureștii e capitala iubită a patriei noastre, făurită prin lupte de veacuri și prin munca însuflită a oamenilor muncii. Viitorul lui este una cu viitorul luminos al patriei noastre scumpe, Republica Populară Română. N. M.

† Cântăreț bisericesc L. Lupuleț

Pe ziua de 24 aprilie 1959 în Parohia Sohodol biserica veche a încetat din viață bătrînul cântăreț bisericesc Leonte Lupuleț în vîrstă de 86 ani. Cîntăreț conștiincios al Bisericii, peste 50 de ani a ținut să slujească la strană, alături de două generații de preoți din familia Pușcariu. Iși amintea și povestea cu drag din trecutul parohiei noastre. Pe ploi torențiale, pe geruri aspre, deși locuia la peste 2 km. de Sf. biserică, bătrînul cantor era punctual la strană și se bucura că poate aduce laudă lui Dumnezeu alături de parohieni.

Prohodirea s-a făcut pe ziua de 26 aprilie în cimitirul vechi din Sohodol și a fost însoțit de dragostea parohienilor, care i-au adus ultimul omagiu. Panegiricul a fost ținut de preotul-paroh Ioan Zăbavă, care a scos în evidență vrednicia și credincioșia bătrînului cantor.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Preot I. Zăbavă

Cinstirea Maicii Domnului

(continuare din pag. 3)

rire cel puternic, Sfînt fie numele Lui!"... (Luca 2, 46—49). În viața Maicii Domnului s-a plinit cuvîntul Mîntuitorului, care spune: „Cel ce se smerește, acela se va înălța” (Lc. 18, 14). Din adîncul smereniei desăvîrșite, Maica Domnului a fost ridicată, de Fiul Ei, la înălțimea de a fi cinstită de toți creștinii și de cetele cerești.

A fost cinstită totdeauna.

Sfînta Scriptură ne arată clar că Maicii Domnului, încă din timpul vieții sale pămîntești i s-a arătat această cinstire deosebită. Dumnezeu-Tatăl a cinstit-o prin faptul că a ales-o ca din Ea să se nască după trup Domnul Hristos. Ingerul Gavriil îi spune la Buna Vestire: „Bucură-te cea plină de dar, Domnul este cu tine! Binecuvîntată ești tu între femei!... Căci ai aflat har la Dumnezeu” (Luca 1, 28, 30). Elisabeta, soția preotului Zaharia, deși era mult mai în vîrstă, totuși cînd Fecioara Maria a venit acasă la dînsa i-a arătat un respect și o cinstire deosebită, spunîndu-i: „Binecuvîntată ești tu între femei și binecuvîntat este rodul pîntecelui tău! Și de unde cinstea aceasta pentru mine, ca să vină la mine Maica Domnului meu!” (Luca 1, 42—43). Luminată de darul lui Dumnezeu, Elisabeta știa că Fecioara Maria este aleasă să nască pe Mesia cel mult așteptat și de aceea își arată față de Dînsa tot respectul și cinstirea cuvenită Maicii lui Dumnezeu.

Insuși Domnul nostru Iisus Hristos a ascultat și a cinstit ca un fiu adevărat pe Prea Curata Lui Maică (Luca 2, 51). Prima minune o face la rugămîntea Ei (Ioan 2, 3). Chiar cînd era răs tîgnit pe cruce, în chinuri groaznice, Mîntuitorul nu uită de Maica Sa, ci o lasă în grija Sf. Apostol Ioan.

După înălțarea Domnului la cer era cinstită și respectată de Sf. Apostoli și de ceilalți ucenici, stînd cu ei împreună la rugăciune (F. Ap. 1, 14). La pogorîrea Sf. Duh, Maica Domnului era în mijlocul Sf. Apostoli, cum se arată și în icoanele bisericești. Cinstirea deosebită arătată Maicii Domnului se vede și din faptul că îndată după moarte, la 3 zile, trupul ei a fost înălțat la ceruri, unde se roagă pururea pentru noi. De la Ea au aflat Sf. Apostoli nașterea și copilăria lui Iisus.

Sfîntii și de Dumnezeu purtătorii Părinți din primele vremuri ale Bisericii adunați în soboare mari (la anii 431, 553, 680 și 787) și întemeindu-se pe cele spuse în Sf. Scriptură și Sf. Tradiție au combătut învățăturile greșite ale ereticilor, care necinsteau pe Maica Domnului. Luminăți de darul lui Dumnezeu Sfîntii Părinți au arătat care este adevărata învățătură despre Maica Domnului.

Ei au arătat că Maica Domnului nu este ca oricare altă femeie, ci Ea este „prea sfîntă”, adică mai sfîntă decît toți ceilalți sfînti și decît toate cetele cerești. Maica Domnului este apoi Pururea Fecioară, Născătoare de Dumnezeu și vrednică de o cinstire deosebită din partea tuturor. Tot sfîntii Părinți au arătat care este deosebirea între cinstirea arătată Maicii Domnului și cinstirea arătată celorlalți sfînti și lui Dumnezeu. Sfîntilor le arătăm o cinstire (venerare) obișnuită. Maicii Domnului îi arătăm o cinstire specială, mai mare: supravenerare. Iar lui Dumnezeu îi datorăm nu numai cinstire, ci și închinare și adorare, El fiind Domnul și Stăpînul vieții noastre.

Ca semn al acestei cinstiri deosebite încă

din cele mai vechi timpuri s-au rînduit sărbători în cinstea Maicii Domnului, pe care le avem și azi, apoi s-au ridicat biserici avînd ca hram una din aceste sărbători, s-au făcut multe icoane ale Maicii Domnului; Sfîntii Părinți, prin cuvînte frumoase și asemănări alese, au alcătuit multe cîntări, slujbe (acatiste, paraclise) și alte rugăciuni pentru cinstirea Maicii Domnului, ele folosindu-se și azi în Biserică.

Toate acestea sînt o dovadă grăitoare a evlaviei și cinstirii, pe care Sfîntii Părinți și bunii credincioși de totdeauna au arătat-o mereu Maicii Domnului.

Cinstind în acest fel pe Maica Domnului, dovedim că sîntem fii buni ai Ei și ucenici adevărați ai Domnului Iisus Hristos.

Ierom. Irineu Crăciunaș

† Preotul Mircea Fodorean

Miercuri în 15 aprilie 1959, a încetat din viață, trecînd spre cele veșnice, mult regretatul preot Mircea Fodorean din Alba-Iulia, la vîrsta de 54 ani.

S-a născut în anul 1905 în satul Galați de pe Valea Ampoiului, ca fiu al venerabilului preot și protopop Ioan Fodoreanu. Școala primară a urmat-o la Zlatna. Liceul la Blaj și Academia Teologică la Cluj.

A păstorit în parohia Bucurdea timp de 12 ani, și în Alba Iulia 18 ani dovedind o deosebită dragoste pentru chemarea preoțească — străduințe neconținute pentru bunăstarea sf. biserici și mîntuirea credincioșilor și o rară bunătate sufletească.

După tată era a treia generație de preoți, iar după mamă, vechimea familiilor preoțe din Vurpăr, Alba Iulia, Feneș, al căror urmaș era, se pierde în veacul al XVIII-lea.

Cuvîntul Sfintei Evanghelii înduhovnicise de mult acele generații de preoți, iar slujirea Bisericii și iubirea de popor era o chemare de onoare a moși-strămoșilor săi.

Moștenise de la mamă virtutea tăcerii și puterea de a suferi și ierta, iar de la tată, un adînc simț al artei și mai ales darul muzicii, prin care se înălța pe sine, coriștii și pe credincioși la sfintele slujbe.

De mic, împreună cu cei șase frați ai săi, dădea răspunsurile în cor la Sf. Liturghie slujită de tatăl lor. Ca teolog a dirijat corul teologilor. Ca preot a organizat coruri bisericești. La dînsul servirea preoțească era rostire smerită plină de mireasma rugăciunii. La multele solemnități era înconjurat de preoți și cîntăreți, pe care îi îndruma cu măiestrie săvîrșind prin cîntare bucurii duhovnicești. Toată viața i-a fost un imn de slavă bunului Dumnezeu.

Domnul l-a chemat la El să-L preamărească și în ceruri.

A lăsat în urma sa mult îndurerata și nemîngăiata soție și cei doi fii minori.

Prohodirea a fost condusă de Prea C. Sa Vicar T. Belașcu și protopop V. Negrea, în fruntea unui sobor de preoți.

Credincioșii au adus ultimul omagiu preotului vrednic și omului de omenie, care a fost mult regretatul nostru frate, preotul Mircea Fodorean.

Bunul Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii, iar îndureratei familii să-i trimită milele Sale cele bogate.

Pr. Ioan Clonța